

Proto jeví se trestný čin mladistvého X. jako zločin krádeže, smluvní extradiční povinnost podle čl. 3, čís. 1. extr. smlouvy s Německem je dána a zamítavé usnesení vrchního soudu není možno podle § 59 tr. ř. schváliti. I bylo vrchnímu soudu sděleno: Podle německého práva okolnost, že trestný čin byl spáchán osobou mladistvou, nic nemění na vlastnosti trestného činu jako zločinu, přečinu nebo přestupku. Je proto ve styku s Německem zaručena vzájemnost při vydávání mladistvých provinilců podle čl. 1, odst. 1. extr. smlouvy s Německem.⁵⁾ Při posouzení extradiční povinnosti ve styku s Německem, nutno použití vykládacího pravidla § 3, odst. 2. zák. ml., poněvadž užití článku 3, odst. 1. cit. smlouvy, tudíž užití ustanovení smluvního a tedy zákonného (§ 41 tr. z. a rozh. č. 2095 víd. sb.) závisí na rozlišení zločinů, přečinů a přestupků; rozhoduje tu proto označení činu v zákonech trestních.

Vrchní soud se potom usnesl na vydání mladistvého X. do Německa a toto jeho usnesení bylo ministerstvem spravedlnosti schváleno podle § 59 tr. ř.

10. Je-li bezpečný průvod (glejt), jenž ruší účinnost zatýkacího rozkazu, udělen s podmínkou, že bude složena záruka, pak lze extradiční (průvozní) žádost dočasně odvolati teprve, až je kauce složena. (Případ »Švarda«, č. 1376/36-18 min. sprav.).

Československý státní příslušník X. byl podle úmluvy mezi ČSR. a král. Nizozemským ze 4. prosince 1931 o vydávání zločinců a právní pomoci ve věcech trestních (č. 65/1932 Sb. z. a n.) vyžádán z Holandska ke stíhání pro zločiny §§ 183, 184, 205a) tr. zák.; vláda německá pak byla požádána o průvoz územím říše Německé podle čl. 13 smlouvy mezi ČSR. a říší Německou z 8. května 1922 o vydávání zločinců a jiné právní pomoci ve věcech trestních (č. 230/1923 Sb. z. a n.). Když X. byl v Nizozemsku zatčen a vzat do vydávací vazby, požádal obhájce obviněného ministerstvo spravedlnosti v Praze o udělení bezpečného průvodu (glejtu)⁶⁾ podle §§ 419, 420 tr. ř.; šlo o trestní věc ze země České, tudíž z oblasti trestního řádu z r. 1873, jemuž tato instituce — na rozdíl od slovenského trestního řádu⁷⁾ — je známa. Bezpečný glejt byl obviněnému k rukám jeho obhájce povolen dne 8. ledna 1936 na jistotu 50.000 Kč a s účinností do 25. ledna 1936.

O vlivu uděleného bezpečného průvodu na řízení vyžadovací a průvozní bylo uváženo takto: O vydání (průvoz) ke stíhání lze žádati jen, existuje-li extradiční (průvozní) titul. Jím je soudní zatýkací rozkaz, zatykač. Bezpečný glejt ruší účinnost zatykače, takže obviněný, vykáže-li se jím bezpečnostním úřadům, ať tuzemským, ať cizozemským, nemůže býti jimi zatčen, ani vzat do procesní vaz-

⁵⁾ Srov. *M e t t g e n b e r g*: Deutsches Auslieferungsgesetz, 1930, str. 189, 215 o tom, že mladistvý věk nepřekáží vydání.

⁶⁾ Srov. *Právník* 1928, str. 457, 521 a *K r o n b e r g e r*: Řízení vyžadovací 1931, str. 51.

⁷⁾ Pro celý stát se bezpečný glejt zavádí v § 502 osnovy čsl. tr. ř. z r. 1929.

by, ani v ní dále držen pro trestný čin v glejtu uvedený. Osobě, jež bezpečný glejt obdržela, třeba umožniti, aby se mohla ve stanovené lhůtě dostaviti dobrovolně k československému vyšetřujícímu soudci. Proto je nutno prozatímně suspendovati extradici i průvozní řízení a zaříditi u vlád, jež byly požádány o extradici a průvoz, aby zatčený byl prozatímně propuštěn z vydávací vazby a aby v řízení extradici ani průvozním nebylo prozatím pokračováno. Když pak se obviněný dostaví před čl. soud a splní tak hlavní podmínku bezpečného průvodu, tu odvolá soud zatykač a teprve potom odvolá ministerstvo spravedlnosti definitivně extradici i průvozní návrh. Je-li bezpečný glejt udělen s podmínkou, že bude složena kauce, pak je nutno vyčkati se suspensí extradici i průvozního řízení do té doby, až je jistota u soudu složena.

Obviněný, který se dobrovolně dostaví do ČSR. na bezpečný glejt a vydá se tak sám v moc stíhajícího státu, není ovšem chráněn zásadou výlučnosti a může býti stíhán pro všechny trestné činy, a to i pro ty, pro které jinak by vydání nebylo ani povoleno. To je rub privilegia bezpečného glejtu.⁸⁾

Jde-li o extradici k odpykání trestu, tu arci nelze uděliti bezpečný průvod vůbec, neboť tento nechrání před trestní vazbou, nýbrž jen před vazbou procesní.

11. Skutečnost, že ta která osoba je politickým uprchlíkem, není sama o sobě důvodem pro odepření vydání; vždy je nutno prokázati, že trestný čin, pro který jest o vydání žádáno, je deliktem politickým, nebo s ním souvislým. (Případ »Scheuer«, č. 23.903/31-18 min. sprav.).

Vláda maďarská požádala diplomatickým pořadem o vydání svého státního příslušníka X. ke stíhání pro zločiny podvodu, zpronevěry a násilí proti osobám soukromým, spáchané v Maďarsku. Zatčený na svou obhajobu udal, že je politickým uprchlíkem a že proti němu jsou v Maďarsku v běhu čtyři trestní řízení vesměs pro ryzí delikty politické. Žádal, aby do Maďarska vydán nebyl ani ke stíhání pro podvod, zpronevěru a násilí proti osobám soukromým. Své námitky proti vydání odůvodňoval jen poukazem na skutečnost, že je politickým emigrantem. Bylo zjištěno a zatčený to sám výslovně doznal, že obecné trestné činy, pro které jest o jeho vydání žádáno, nejsou vůbec v žádné souvislosti s politickými delikty; nebyly spáchány z pohnutek politických, ani za účelem politickým, nýbrž měly výlučně charakter deliktů obecných, sprostých, tudíž deliktů extradiciálních.⁹⁾ Proto bylo jeho vydání do Maďarska povoleno, arci výhradně jen pro obecné trestné činy. Bylo uváženo, že skutečnost, že ta která osoba je politickým uprchlíkem, není a nemůže býti sama o sobě důvodem pro odepření vydání, nýbrž že vždy je nutno prokázati, že trestný čin, pro který jest o vydání žádáno, je deliktem politickým nebo s ním souvislým. Vydáný X.

⁸⁾ Srov. Právník 1932, str. 684.

⁹⁾ Srov. Právník 1933, str. 497.